ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera a soudců Štěpána Výborného a Veroniky Juřičkové v právní věci žalobkyně: **Správa a údržba silnic Ústeckého kraje, příspěvková organizace**, sídlem Ruská 260/13, Dubí, zastoupená Mgr. Janem Bendou, advokátem, sídlem U Císařských lázní 368/7, Teplice, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Ústecký kraj,** sídlem Velká Hradební 39/61, Ústí nad Labem, proti nezákonnému zásahu žalovaného, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 3. 3. 2026, č. j. 15 A 16/2025-51,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek krajského soudu

[1] Žalobkyně podala u Krajského soudu v Ústí nad Labem žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného. Domáhala se, aby soud žalovanému zakázal *„pokračovat v daňové kontrole daně z přidané hodnoty za roky 2020 až 2022, a to jen skutečností, které již v předchozích zastřených daňových kontrolách zkontroloval a uznal jejich správnost, kdy takovou skutečností je zejména existence přímého a bezprostředního vztahu přijatých zdanitelných plnění týkajících se oprav těch silnic, z nichž v daném zdaňovacím období pocházela uskutečněná zdanitelná plnění, konkrétně uskutečněná zdanitelná plnění za úplatné omezení užívání silnic*

a uskutečněná zdanitelná plnění za prodej recyklátu získaného při opravách silnic.“ Následně s ohledem na ukončení daňové kontroly změnila petit takovým způsobem, aby soud určil, že uvedený zásah byl nezákonný.

[2] Krajský soud žalobu zamítl. Za opodstatněnou nepovažoval argumentaci žalobkyně stran existence legitimního očekávání, že jí žalovaný bude i nadále uznávat uplatněný poměrný nárok na odpočet DPH. Zdůraznil, že jedná-li se o různé daňové povinnosti za různá zdaňovací období, mají daňové orgány pravomoc posoudit u každého případu rozhodné skutečnosti samostatně a originárně. Skutkové závěry z jiného daňového řízení nemohou u daňového subjektu automaticky vyvolat legitimní očekávání do budoucna. Žalobkyni by dle krajského soudu mohlo vzniknout legitimní očekávání ohledně způsobu uplatňování poměrného nároku na odpočet DPH jedině tehdy, pokud by k němu docházelo za zcela totožných skutkových okolností a současně by se těmito okolnostmi žalovaný při daňových kontrolách týkajících se předcházejících zdaňovacích období (tj. od roku 2013) detailně zabýval a správnost postupu žalobkyně by výslovně potvrdil. Taková situace v posuzovaném případě nenastala, neboť DPH za zdaňovací období prosinec 2013 až 2019 byla žalobkyni vždy vyměřena konkludentně (vyjma dodatečného daňového přiznání k DPH za prosinec 2014, avšak ani v tomto případě žalovaný nezahájil vůči žalobkyni žádné kontrolní postupy). Žalovanému tak nic nebránilo, aby posoudil, zda žalobkyně v dodatečných daňových přiznáních k DPH za zdaňovací období prosinec 2020, 2021 a 2022 uplatnila nárok na odpočet daně zákonným způsobem.

[3] Krajský soud shledal, že v případě sporované daňové kontroly se nejednalo o opakovanou (nezákonnou) daňovou kontrolu. Soud z daňového spisu ověřil, že před zahájením daňové kontroly dne 24. 10. 2024 byla DPH za předchozí zdaňovací období žalobkyni doměřena konkludentně. Pouze v určitých zdaňovacích obdobích v minulosti došlo k předložení obecné záznamní povinnosti a doložení několika jednotek přijatých a vystavených daňových dokladů. Pokud se jedná o provedené místní šetření, žalovaný k němu přikročil toliko za účelem dovysvětlení, jakým způsobem žalobkyně stanovila výši poměrného koeficientu. Šetření nadto proběhlo v sídle správce daně, nikoliv u žalobkyně samotné. Takové úkony nelze považovat za provádění daňové kontroly, neboť jejich prostřednictvím žalovaný komplexně nezkoumal a neposuzoval zákonnost výše základu daně a jejího právního a skutkového základu. Nadto by ani případné provedení daňové kontroly v předchozím zdaňovacím období nemělo za následek nemožnost v plném rozsahu zkontrolovat správnost daňové povinnosti ve vztahu k dalším zdaňovacím obdobím.

II. Kasační stížnost

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) brojí proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Zdůrazňuje, že předmětem sporu je posouzení otázky, zda daňová kontrola DPH za roky 2020 až 2022 byla daňovou kontrolou opakovanou či nikoliv. Uvedená kontrola se týkala posouzení, zda jediné dva typy uskutečněných zdanitelných plnění (úplatné omezování užívání komunikací a prodej recyklátu z oprav komunikací) zakládají částečný nárok na odpočet DPH. Posouzení téže právní otázky (základního principu) se týkaly i předcházející zastřené daňové kontroly. Tuto specifickou okolnost (tj. že posouzení oprávněnosti uplatněného nároku nezáviselo na hodnocení skutkového

stavu, ale toliko na zodpovězení téže právní otázky) je nezbytné zohlednit při aplikaci platné právní úpravy a relevantní judikatury.

[5] Stěžovatelka se ohrazuje vůči úvahám, které krajský soud předestřel v bodech 30 a 31 napadeného rozsudku. Žaloba byla dostatečně podrobná a konkrétní a je z ní patrné, v čem tkví podstata sporu. Stěžovatelka žalovaného průběžně informovala o základním principu při uplatňování odpočtu z DPH a žalovaný se o tento základní princip sám aktivně zajímal a prověřoval jej. Přesto poté při opakované (nezákonné) kontrole znovu posuzoval tutéž právní otázku.

[6] Krajský soud podle stěžovatelky věc chybně posoudil jak po stránce právní, tak po stránce skutkové. O nepochopení žalobní argumentace dle stěžovatelky svědčí i způsob, jakým se krajský soud vyjádřil k otázce legitimního očekávání. Stěžovatelka netvrdila, že byl měl žalovaný postupovat podle ustálené praxe, ale namítala, že pokud žalovaný její daňové nároky dlouhodobě uznával, nemůže bez dalšího změnit názor.

[7] Stěžovatelka se ohrazuje vůči závěru krajského soudu, že v minulosti byla daň vyměřena konkludentně. O konkludentní vyměření daně se v pravém slova smyslu nejednalo, neboť vrácení odpočtu předcházelo právní jednání nesoucí znaky zastřené daňové kontroly. Krajský soud nerozlišoval mezi situací, kdy stěžovatelka důvody uplatněného nároku na odpočet DPH doložila v příloze dodatečných daňových přiznání a kdy tak učinila na základě aktivity správce daně. V této aktivitě je dle stěžovatelky třeba spatřovat zastřenou daňovou kontrolu.

III. Vyjádření žalovaného

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti předně uvádí, že v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem nelze uplatnit jako kasační důvod nesprávné zjištění skutkového stavu správním orgánem [§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], neboť předmětem řízení není žádné správní rozhodnutí.

[9] S argumentací uplatněnou v kasační stížnosti žalovaný nesouhlasí. Naopak se shoduje se způsobem, jakým věc vypořádal krajský soud. Odkazuje na obsah vyjádření k žalobě a doplňuje, že daňová kontrola již byla ukončena. Proti platebním výměrům, které žalovaný v návaznosti na výsledky kontroly vydal, podala stěžovatelka odvolání, o nichž nebylo dosud rozhodnuto.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná. Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že stěžovatelka se krom jiného dovolává kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť v kasační stížnosti výslovně namítá, že *„skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu.“* Předmětem řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem však není přezkum správního rozhodnutí, potažmo postupu správního orgánu v řízení, které vydání takového rozhodnutí předcházelo. S žalovaným lze tedy souhlasit, že v tomto typu řízení je již z povahy věci uplatnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. vyloučeno (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2020, č. j. 4 Ads 244/2018-131, či ze dne 16. 8. 2017, č. j. 4 As 46/2016-94). Způsob, jakým stěžovatelka uplatněné námitky formálně podřadila pod jednotlivé důvody zakotvené v § 103 odst. 1 s. ř. s., však není pro Nejvyšší správní soud závazný. Obsahově všechny uplatněné námitky spadají pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (stěžovatelka namítá nesprávné posouzení právní otázky ze strany krajského soudu) a takto je Nejvyšší správní soud zhodnotil.

[13] Stěžovatelka sporuje nezákonné provedení shora specifikované daňové kontroly. Nejvyšší správní soud nejprve připomíná, že žaloba na ochranu před nezákonným zásahem představuje subsidiární prostředek právní ochrany, který lze využít až po vyčerpání všech možných jiných prostředků ochrany, ať už se jedná o jiný žalobní typ nebo o právní prostředky, které bylo možno využít ve správním řízení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2015, č. j. 9 Afs 279/2014-29, č. 3199/2015 Sb. NSS). Zásahová žaloba tak plní roli pomocného prostředku ochrany a doplňku tam, kam ochrana prostřednictvím žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s. nedosáhne (usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008-98, bod 18).

[14] Z ustálené rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu dále vyplývá, že jak zahájení, tak provádění daňové kontroly může za určitých okolností představovat nezákonný zásah, proti němuž se lze bránit žalobou podle § 82 s. ř. s. (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2005, č. j. 2 Afs 144/2004-110, č. 735/2006 Sb. NSS). Rozšířený senát v citovaném usnesení konstatoval, že *„daňová kontrola může představovat nezákonný zásah (§ 82 a násl. s. ř. s.) ve svém celku, např. tím, že vůbec nejsou splněny podmínky pro její provádění, jedná se o kontrolu bezdůvodně opakovanou apod. V takovém případě dojde k nezákonnému zásahu zpravidla již samotným zahájením daňové kontroly, která se dotkne svobodné sféry jednotlivce.* (...) *Od daňové kontroly, stižené nezákonností již od jejího zahájení, je třeba odlišit daňovou kontrolu zákonnou (zahájenou zákonným způsobem), v jejímž průběhu dojde k nezákonnému postupu (úkonu) ze strany pracovníka správce daně. Vliv nezákonného postupu pracovníka správce daně při provádění daňové kontroly na zákonnost kontroly samotné se vzpírá zobecnění a bude záležet vždy na posouzení konkrétních okolností případu a posouzení vlivu nezákonného úkonu na výsledek kontroly.“* Zásahovou žalobou lze brojit i proti konkrétním úkonům správce daně v rámci kontroly, zejména proti konkrétním excesům ze zákonných mezí při zásazích do soukromé sféry daňového subjektu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014-55, č. 3566/2017 Sb. NSS, bod 42, či nález Ústavního ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18). Zásahová žaloba na druhou stranu neposkytuje ochranu před výsledkem kontroly, tzn. před kontrolními zjištěními. Výsledek kontroly, následně ztělesněný v rozhodnutí o doměření daně, je předmětem řízení o žalobě proti rozhodnutí (již citované usnesení rozšířeného senátu č. j. 1 Afs 183/2014-55, bod 43).

[15] K otázce tzv. skryté (slovy stěžovatelky zastřené) daňové kontroly se Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v několika svých rozsudcích (viz např. rozsudky ze dne 31. 5. 2017, č. j. 4 Afs 14/2017-36, ze dne 21. 9. 2023, č. j. 6 Afs 59/2023-52, č. 4520/2023 Sb. NSS, či ze dne 18. 3. 2024, č. j. 5 Afs 316/2023-41), v nichž zdůraznil, že teprve na základě celkového zhodnocení všech okolností posuzované věci lze vyhodnotit, zda postup správce daně odpovídal vyhledávací činnosti, či zda již spadal do rámce daňové kontroly. Vyhledávací činnost správce daně vybočí ze zákonných limitů tehdy, jestliže správce daně přistoupí k ověřování a zjišťování daňového základu nebo jiných okolností rozhodných pro správné stanovení daně – tedy k dokazování. V takovém případě hovoří judikatura správních soudů o tzv. skryté daňové kontrole.

[16] V nyní souzené věci stěžovatelka namítá nezákonnost daňové kontroly jako celku, tzn. tvrdí, že žalovaný nebyl oprávněn daňovou kontrolu vůbec zahájit, natož v ní pokračovat. Činí tak ve dvou rovinách. Zaprvé dovozuje, že se jedná o daňovou kontrolu opakovanou, neboť totožnou právní otázku žalovaný posoudil již v minulosti v rámci skrytých daňových kontrol provedených ve vztahu k dřívějším zdaňovacím obdobím. Zadruhé se dovolává legitimního očekávání, neboť v dřívějších zdaňovacích obdobích žalovaný nárok na odpočet v typově obdobných případech uznával. Obě tyto argumentační linie jsou však již ve svém základu mylné.

[17] Podle § 85 odst. 1 daňového řádu jsou předmětem daňové kontroly *daňové povinnosti, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně vztahující se k jednomu daňovému řízení.*

[18] Podle § 85a daňového řádu *daňovou kontrolu, která se týká skutečností, které již byly v souladu s vymezeným rozsahem kontrolovány, je možné opakovat pouze tehdy, pokud*
a) správce daně zjistí nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohly být bez zavinění správce daně uplatněny v původní daňové kontrole a které zakládají pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti dosud stanovené daně nebo tvrzení daňového subjektu; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá nově zjištěným skutečnostem nebo důkazům, nebo
b) daňový subjekt učiní úkon, kterým mění svá dosavadní tvrzení; takto lze daňovou kontrolu opakovat pouze v rozsahu, který odpovídá změně dosavadního tvrzení daňového subjektu.

[19] Předmětem přezkoumávané daňové kontroly byla *daň z přidané hodnoty za zdaňovací období prosinec 2020, prosinec 2021 a prosinec 2022, v rozsahu přijatých zdanitelných plnění od plátců, která daňový subjekt vykázal na řádku 40 dodatečného daňového přiznání k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období: prosinec 2020, podaného dne 26. 01. 2023, zaevidovaného pod č. j. 164564/23/2514-50523-507465, prosinec 2021, podaného dne 30. 11. 2023, zaevidovaného pod č. j. 2326390/23/2514-50523-507465, prosinec 2022, podaného dne 27. 09. 2024, zaevidovaného pod č. j. 1749891/24/2514-50523-507465, které dosud nebylo vyměřeno* (viz oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 10. 2024). Stěžovatelka namítá, že se jednalo o daňovou kontrolu opakovanou, neboť v minulosti podala dodatečná daňová přiznání k DPH za zdaňovací období prosinec 2013 až prosinec 2019, v nichž uplatňovala nárok na částečný odpočet DPH v typově obdobných případech. V reakci na některá tato daňová přiznání od ní žalovaný vyžadoval bližší vysvětlení uplatněného nároku (včetně výpočtu použitého koeficientu) a předložení souvisejících

dokladů. V této činnosti stěžovatelka spatřuje zastřené provádění daňových kontrol (formálně žalovaný daňovou kontrolu ve vztahu ke zdaňovacím obdobím prosinec 2013 až prosinec 2019 nikdy nezahájil). Stěžovatelka tedy v kasační stížnosti vůbec netvrdí, že by žalovaný před vydáním oznámení o zahájení daňové kontroly ze dne 24. 10. 2024 jakýmkoliv způsobem kontroloval daňovou povinnost za zdaňovací období prosinec 2020, 2021 a 2022. Údajné zastřené daňové kontroly se měly týkat jiných zdaňovacích období. V takovém případě však nikdy nelze hovořit o opakované daňové kontrole, a to ani tehdy, prověřuje-li správce daně totožné plnění (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2016, č. j. 7 Afs 124/2016-35, bod 25).

[20] Samotná skutečnost, že správce daně v minulosti prověřoval obdobnou právní otázku, která byla svázána s konkrétními plněními uskutečněnými v jiných zdaňovacích obdobích, tedy ještě neznamená, že je vyloučeno zahájení daňové kontroly v dalším zdaňovacím období. Rozhodující totiž není pouze podobnost posuzované transakce, právního problému nebo mechanismu daňové povinnosti, nýbrž především to, zda jde o totožné daňové řízení, resp. o tutéž daňovou povinnost vztahující se ke stejnému období. Tomu ostatně odpovídá i zákonná úprava, podle níž se předmět daňové kontroly vztahuje k *jednomu daňovému řízení* a opakování kontroly dopadá jen na skutečnosti, které *již byly v souladu s vymezeným rozsahem kontrolovány*. Prověřil-li tedy správce daně správnost uplatněného nároku na odpočet DPH v rámci jednoho zdaňovací období a následně se obdobnou právní či skutkovou otázkou zabývá také ve vztahu k jinému zdaňovacímu období, nemůže se jednat o opakovanou daňovou kontrolu ve smyslu § 85a daňového řádu, neboť zde chybí základní prvek její totožnosti, a to shoda v kontrolovaném zdaňovacím období.

[21] Z uvedeného je patrné, že v nyní projednávané věci není vůbec nezbytné zabývat se tím, zda aktivita žalovaného v minulosti (ve vztahu k některému ze zdaňovacích období prosinec 2013 až 2019) překročila limity vyhledávací činnosti, jak učinil v přezkoumávaném rozsudku krajský soud. I kdyby tomu tak bylo a jednalo by se o skrytou daňovou kontrolu, jak ji vymezuje judikatura Nejvyššího správního soudu, nemohlo by se v nyní posuzovaném případě jednat o daňovou kontrolu opakovanou. Jak ostatně konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 12. 2024, č. j. 2 Afs 352/2023-52, *„provedení daňové kontroly v předchozím zdaňovacím období nemá za následek nemožnost v plném rozsahu zkontrolovat správnost daňové povinnosti ve vztahu k dalším zdaňovacím obdobím.“* Krajský soud tedy v napadeném rozsudku správně uzavřel, že se o opakovanou daňovou kontrolu nejednalo a ani jednat nemohlo. Námitku stěžovatelky, že krajský soud nedostatečně zohlednil specifické okolnosti (tj. že se kontrola týkala totožné právní otázky, jakou již žalovaný posuzoval dříve), shledal Nejvyšší správní soud nedůvodnou.

[22] Stejně tak Nejvyšší správní soud nepřisvědčil stěžovatelčině argumentaci, že jí svědčilo legitimní očekávání, neboť žalovaný v minulosti nárok na odpočet DPH v typově obdobných případech uznal. Krajský soud se v této souvislosti podrobně zabýval otázkou, za jakých podmínek může vzniknout daňovému subjektu legitimní očekávání ohledně budoucího postupu správce daně. Dospěl přitom k závěru, že v nyní projednávané věci nelze hovořit o ustálené rozhodovací praxi, neboť žalovaný ve zdaňovacích obdobích prosinec 2013 až 2019 (s výjimkou roku 2014) vždy doměřil daň konkludentně ve výši tvrzené žalobkyní v jednotlivých dodatečných daňových přiznáních. Nejvyšší správní soud

nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že krajský soud její žalobní argumentaci dezinterpretoval, potažmo nesprávně pochopil. Její argumentace zjevně směřovala k tomu, že žalovaný nemůže změnit názor a neuznat nárok, který dříve běžně uznával. Krajský soud srozumitelně vysvětlil, že dle jeho mínění se žalovaný oprávněností nároku nikdy věcně nezabýval, přičemž konkludentní vyměření (doměření) daně nezakládá ustálenou praxi, která by jej do budoucna zavazovala. Jeho odpověď tedy představuje zcela adekvátní odpověď na uplatněnou námitku.

[23] Nejvyšší správní soud však považuje ve vztahu k nastolené právní otázce za stěžejní, že argumentace existencí legitimního očekávání je v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného předčasná. Stěžovatelce nemůže vzniknout legitimní očekávání, že její daňová povinnost nebude nikdy podrobena ze strany správce daně kontrolním mechanismům. I kdyby existovala ustálená rozhodovací praxe žalovaného ohledně uznávání stěžovatelkou uplatňovaného nároku na odpočet DPH v typově obdobných případech, nepochybně z toho nelze dovodit, že by žalovaný nebyl vůbec oprávněn správnost uplatněného nároku zkontrolovat. Stěžovatelka spatřovala v nyní projednávané věci nezákonný zásah již v tom, že žalovaný daňovou kontrolu zahájil a jal se kontrolovat skutečnosti související s uplatňováním nároku na odpočet na DPH. V okamžiku zahájení daňové kontroly ale nelze předjímat, k jakým zjištěním správce daně dospěje a zda shledá důvod pro stanovení daně v odlišné výši, než daňový subjekt deklaroval ve svém daňovém tvrzení. Nejvyšší správní soud ve stejném duchu již v rozsudku ze dne 28. 5. 2020, č. j. 4 Afs 86/2020-49, bod 30, konstatoval, že zahájení daňové kontroly nutně neznamená, že při zjišťování a stanovení daně došlo k nějakému pochybení a že správce daně změnil svůj právní náhled na určitou problematiku. Správní praxe totiž představuje především výklad a použití právních předpisů při posouzení věci samé. K tomu však při zahájení daňové kontroly nedochází. Nemůže tudíž ani dojít k porušení principu legitimního očekávaní.

[24] Stěžovatelčina argumentace tak ve skutečnosti směřuje k tomu, že žalovaný byl povinen (s ohledem na svůj dřívější postup v jiných zdaňovacích obdobích) uplatněný odpočet uznat. Posuzování této otázky by však bylo v řízení na ochranu před nezákonným zásahem předčasné a odporující systematice soudního řádu správního a subsidiární povaze zásahové žaloby (viz výše). Zásahová žaloba neposkytuje ochranu proti zjištěním správce daně při daňové kontrole, tj. proti výsledku daňové kontroly. K tomu slouží řádné opravné prostředky (odvolání proti platebním výměrům vydaným na základě výsledku daňové kontroly) a případně následná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s. Námitku zásahu do legitimního očekávání stěžovatelky proto považuje Nejvyšší správní soud za nedůvodnou.

[25] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že opodstatněnou neshledal ani argumentaci, v níž se stěžovatelka vymezila vůči úvahám obsaženým v bodech 30 a 31 přezkoumávaného rozsudku. Označená část rozsudku neobsahuje žádné konkrétní úvahy krajského soudu ve vztahu k projednávané věci, ale pouze určitá obecná východiska, z nichž krajský soud při posouzení věci vycházel. Mimo jiné přitom poukázal na skutečnost, že obsah, rozsah a kvalita žalobní argumentace předurčují, jak obsáhlé a kvalitní odpovědi se následně žalobci na jeho námitky ze strany soudu dostane. Je pravdou, že v některých dalších pasážích (které ale stěžovatelka v kasační stížnosti nezmiňuje) poté krajský soud stěžovatelce

vytkl, že její žaloba je poněkud povšechná. Není však vůbec zřejmé, jakým způsobem by mělo být toto konstatování stěžovatelce k újmě. Krajský soud se vypořádal se všemi v žalobě uplatněnými námitkami a stěžovatelce poskytl na její výhrady zcela konkrétní a podrobné odpovědi.

V. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[27] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobkyně (stěžovatelka) nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměla úspěch. Žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2026

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu